

[Astrid Skjoldbo.]

men vi kan sørge for, at vi ikke føjer spot til skade ved at give disse børn en følelse af åndelig degradation ved hver dag og hver time at lade dem mærke, at de ikke rækker til, eller for at sige det på en anden måde: disse børn må ikke føle, at det er dem, der altid kommer allersidst og derfor skal puttes i den sorte gryde. Har børnene det sådan, er der jo intet mærkeligt i, at de ofte fylder så meget op i børneværnenes og politiets kartoteker. Vi må ikke alene søge at lette det for disse børn med deres ofte store tilpasningsvanskeligheder i skoletiden, men vi bør også have øjnene åbne for deres vanskeligheder ved overgangen til erhvervslivet. Her er der stadig et hul i vor lovgivning, som jeg håber lovgivningsmagten en dag vil søge at råde bod på.

Nu får vi altså, hvis lovforslaget vedtages, disse skolepsykologer, men det er mit håb, at det, der nu skal gennemføres, altid må have til formål at række disse børn en hjælpende hånd, og at det først må komme i anden række at gøre arbejdet i klasserne lettere derved, at man bliver fri for at arbejde med disse børn. I mange tilfælde tror jeg man står sig bedst ved at lade børnene blive i klassen og kun tage dem ud til ekstra undervisning i dansk og regning, hvor det jo erfaringsmæssigt kniber mest.

For København gælder det, at lovens største fremskridt ligger i, at forældrene får større indflydelse end tidligere. Skole-nævnene får større og mere præcist udformede beføjelser. De får ret til direkte forhandling med skoledirektionen, og deres indflydelse på direktionens sammensætning bliver betydelig større end før, ikke alene derved, at de får en mand mere i skoledirektionen, men hovedsagelig ved, at de forældrevalgte repræsentanter nu er ene om at vælge de fire direktionsmedlemmer, der skal vælges ud af de forældrevalgte repræsentanters midte.

Det skal siges ved denne lejlighed, at forældrerådene i København har formået at skabe en interesse for skole spørgsmål, som man ikke tidligere har kunnet skabe. Det ses bl. a. af, at der ved de årlige forældreuger i de københavnske skoler i de senere år har været et fremmøde på omkring 22.000 forældre, fordelt på dag- og aftenmøder, et ikke helt lille tal, synes det mig. Men derudover har der været afholdt en række forældremøder af pædagogisk og skolemæssig art, et tal som sikkert er i overensstemmelse med det, jeg nævnte med hensyn til forældredage. Der forekommer mig

derfor at være et godt grundlag at arbejde videre på.

Jeg deler ikke de betænkeligheder, som den ærede ordfører for venstre, hr. Stegger Nielsen gav udtryk for angående beføjelserne for de københavnske nævn. De er på ingen måde mere vidtgående end beføjelserne for det øvrige land. Får nævnene ikke denne tilsynsret, findes der jo intet folkevalgt tilsyn med folkeskolen i København. Direktionens medlemmer kan naturligvis ikke føre tilsyn med de 72 skoler, der findes her i byen.

På eet punkt må jeg have lov at udtrykke en smule skuffelse. Det er med hensyn til § 51, som den hedder for Københavns vedkommende, § 16, som den hedder for det øvrige land. Det vil møde modstand og utilfredshed i ikke helt små kredse, at præsten påny skal have adgang til skolestuerne, efter at han i mange år ikke har haft denne adgang, og jeg synes, man har lov til at sige, at man i København har klaret sig ganske godt foruden. Efter de bestræbelser man gjorde sig i kommissionen og i udvalget for at skabe enhed i tilsynsreglerne er det et lidt magert resultat, man er kommet til, at det eneste område, hvor man virkelig har formået at skabe ensartede forhold, er dette. At det øvrige land så til gengæld får mildere former for præsteligt tilsyn end tidligere, er jo en ringe trøst for København. Jeg har hørt sige, at dette „tilsyn“ nærmest er af symbolsk art, og at det ingen større praktisk betydning vil få her i byen. Det er nok muligt, men symbolerne har nu ofte en større magt over menneskene end de praktiske foreteelser. Men jeg får trøste mig med, at en lovgivning jo aldrig opfylder alle ens ønsker og forhåbninger.

Som helhed må jeg melde mig som en af dem, der virkelig er tilfreds med lovforslaget, som jeg betragter som et betydeligt fremskridt såvel i by som på land, og jeg vil med den største glæde give det min stemme.

Bonnichsen: Jeg vil gerne have lov til som gammel københavnsk skolemand at knytte nogle bemærkninger til det lovforslag, som her foreligger.

Jeg må sige, at egentlig udpræget begejstring hører man jo ikke fra alle sider. Så meget glædeligere er det da, at lovforslaget er blevet vedtaget enstemmigt i det andet høje ting. Jeg vil gerne have lov til at se det som et udtryk for, at skolen og dens sager ikke skal være kastebold for politiske forsøg, og må jeg som gammel skolemand sige — det blev også sagt af det ærede medlem